

## Tálcium

– Járok egyet. – Vetette oda Elemér foghegyről az ócska díványon heverő Andrásnak. (Elemér egy fekete, pufjakyszerű kabátot viselt, bélés nélkül. A vattából készült bélés helyén most friss és ropogós eurók pöffeszkedtek.) Elemér megnézte magát az előszobai állótükörben. Az ismerős látvány ezúttal kellemes érzéssel töltötte el: „Vastag vagyok!”. Úgy tervezte: végigsétál a korzón, majd felszáll valamelyik buszra az állomáson, arra, amelyik megáll a Tónál, több ilyen rendszeres járat is volt. „A Tótól majd gyalog sétálok vissza, esetleg villamossal”.

A jelentékeny késéssel érkező autóbusz teste olyan volt, mint egy hosszú, gótikus katedrális. Behemót csuklós-busz volt, középső ajtó csukva voltak. A csukott „főkapu” láttán a buszmegállóban csalódott morajlás támadt. A buszra „messiásként” várakozó tömeg, kénytelen-kelletlen, a „bazilika” főkapuja előtt a „gyóntatófülke” szűkös bejáratához tódult. Ez volt a sofőr helye. A gyóntatófülkében terpeszkedő sofőr egy komondor mogorva pillantásával ellenőrizte a felszállni készülő utasokat. (Néha talán még vakkantott is, bár ez a hang leginkább egy torokgyulladásra hasonlított.) Elemér a jármű „apszisa” felé indult. Az üres ülőhelyek látványa pozitív hatással volt az egyre türelmetlenebb emberekre. Később, a többi megállóban, az utasok már valamenyinyi ajtót kedvükre használhatták, jelezvén, hogy a nagyvárosi köröket rová sofőr Szent Pétert idéző bigott buzgalma alábbhagyott. Elemér nézte az utcán sétáló embereket, s hallgatta a mögötte helyet foglaló három asszonyt. Az egyik asszony folyamatosan az „Atyaúristent” játszó sofőr családját emlegette. Különösen az anyukáját. A sokadik piros lámpa előtt a sofőr kiszállt a „gyóntatófülkéből”, s hevesen gesztikulált. Ujja egyenesen Elemér irányába mutatott, de valójában a három asszonyhoz szólt. Büntetéssel és leszállítással fenyegette őket: „Ha nem fogják be!” Elemér nem látta a háta mögötti rendezavarókat; ahhoz, hogy lássa őket, meg kellett volna fordulnia. De mintha a többi utas se nagyon forgolódott volna. A sofőr „prédikációjának” hatására Elemér izzadni kezdett. Úgy gondolta: jobban teszi, ha leszáll a legközelebbi megállóban. Az ajtóból még vetett egy pillantást a súlyos „blaszfémiaival” vádolt asszonyokra.

Elemér a Tó kevésbé forgalmas partján sétált. Sörözni szeretett volna, de jelenleg nem volt kedve az emberekhez. A Tavát nézte. A töltéshez közel néhány hattyúpár úszott, fiatal párocska etette őket kisgyerekekkel. A hattyúk nyaka kecses volt és ragyogott, akár az alabástrom. Elemér utolsó, legnagyobb szerelmére gondolt. Krisztina nyaka volt ilyen hamvas, – s milyen finom bőre volt neki, milyen puha! Elemér arra gondolt: ha nincs András, most ez a nő lenne a felesége. De jobban szerette Andrást önmagánál, így átengedte a kezdeményezést Andrásnak. Azóta folyamatosan erre a nőre gondolt, és erre a nőre gondolt András is, ő sem szeretett volna fájdalmat okozni Elemérnek. Végül az egészből nem lett semmi, Krisztina férjhez ment, elköltözött, gyermeket szült, ők meg maradtak agglegények... A Tó körül kocogó futók elterelték a gondolatait. A szemközti parton emelkedő apátság hattyúhoz hasonlított, képe ott lebegett a víztükörben. Elemér volt a fiatalabb – igaz, csak néhány perccel –, és Elemér szerint: „a fiatalabb még várhat”. Csakhogy András nőügyek terén született Grál-lovag volt, a Múltat bálványozta, a jelenben nyíló rózsza számára töviskoszorú volt; egy ujjal sem nyúlt volna Krisztinához. Elemér nem szerette a múltat, a Jelenben élt, ám Krisztina emlékét nem tudta elengedni. András szívét táplálta ez a szomorúság, míg Elemér szívét sorvasztotta. Az egypetéjűség átka, hogy ugyanabba a nőbe szerettünk bele, gondolták szomorúan.

– Ide süss, kölyök! – mondta András Elemérnek. András kövérkés kezében egy kisebb belvárosi lakás árával felérő aranypénz volt. Elemér vetett egy futó pillantást az „oltári ostyaként” felmutatott tárgyra. Noha kizárólag papír alapú eurót hamisított, a középkori érmehamisításnak számos

fortélyát ismerte meg az évek során, többek között az értékes patinát képező legújabb technikát is. Az újdonsült „remekművet” legjobb tudása szerint bírálta el. – Királyok leszünk!, biccentette... Mosolyuk összevillant egy pillanatra, de András csillogó tekintete ismét a markában lévő hamisítványra siklott. (Két kipirult orcájával úgy festett, mint egy jóllakott ájtatos-manó). Elemér tudta, mi következik most: András meghívja őt egy korsó Borsodi sörre. Elemér azonban elhárította a szívélyes invitálást, egy időre ugyanis elment a kedve az emberektől. A Tóróól beszélgettek. András maga indult a kabátjáért: „Akkor egyedül iszom le magam a sárgaföldig... Végül is, nem vagyunk összenőve.”

Elemér álmodt látott. Álmában ő volt Robinson Crusoe, egy lakatlan szigeten, amelyet kör alakú látott. A sziget körül sötét zátonyok tornyosultak, a parti fövényen forró, hófehér homok. Zúgott a tenger.

A Hold, mint egy hatalmas, fényes érme, úgy ragyogott az égen; néha arany volt, néha ezüst. Elemér álmában megsimogatta a Holdat. A Hold arcán TÓ volt, fekete, mint egy sebhely.

– András! ... András! – kiabált folyamatosan, elhaló hangon.

– András! ... András!

Rajtuk ütöttek a kommandósok. András (és) Elemér nem tanúsítottak komolyabb ellenállást, a rend őrei könnyűszerrel ártalmatlanították őket, biztosították a helyszínt. A szembesítésük előtt kihallgatták őket, külön-külön.

– Mindent lefoglaltunk. – mondta a nyomozást vezető altiszt. Elemér elérékenyülten mérlegelte az elébe tárt bizonyítékokat. A hamisításhoz használt eszközökön mindenhol András ujjlenyomataik voltak. „Mintha már meghalt volna.” – emlékeztették Elemért. Elemér áhítatosan felsóhajtott. Az aranyak közt egy ezüst éktelenkedett kirívóan. Elemér csak a díszes előlapot látta, KRISZTINA KIRÁLYNŐ képmásával. – „Hibátlan darab”, diktálta tárgyilagos hangon a jegyzőkönyvbe. – „Tükörfényes”. – Igaz, nem volt rá szükség, hogy másmilyen legyen...